

er uorganiseret som nu, ere Hære og Flaader, der tilhøre retfærdelskende Nationer, ikke blot den bedste, men ogsaa den eneste Sikkerhed for en retfærdig Fred. Han siger endvidere i samme Budskab, at det er ikke Krigens Redskaber, men Krigens Aarsager, vi skulle søge at afskaffe. Jeg tror, at denne Mand ser ret og ser klarere end Socialdemokraterne. Kort efter at han havde udtalt dette, blev Fredspræmien tilkendt ham, et Bevis paa, at han er anerkendt i Verden som en Forkæmper for Fredssagen.

Ogsaa de andre Forslag vil jeg gerne omtale lidt. Socialdemokraterne have søgt at opstille Skræmmebilleder mod det af Regeringen forelagte Forslag. Vi have hørt, at de ville skræmme os med Forliget af 1894. Jeg hørte til dem, der var imod Forliget i 1894, men disse Skræmmebilleder have ingen Indflydelse paa mig. Det er en saa alvorlig Sag for vort Land, og alle vi, der elske vort Land og ville et Forsvar, maa være Regeringen taknemmelige for dens Forslag. Saa længe vi skulle have Felthære, er det nødvendigt, at vi yde Bevillinger til de unge Mænds Vaaben. Jeg har selv i 1864 været med til at beklage de usle Vaaben, vi maatte staa med, men ogsaa, at vi ingen Støttestrukturer havde at søge til. Det var det, der pinte mig mest i 1864, naar jeg stod paa Kystvag, at dersom Fjendens Landgangsforsøg paa Fyn lykkedes, havde jeg kun Valget imellem at lade mig skyde ned eller lade mig tage til Fange. Derfor mener jeg absolut, vi maa have Støttestrukturer.

Nu siges det, at det er Højres Forslag. Ja, er det nu det? Nej, den Gang vi — og jeg har været med som Venstremand i Kampen mod de Befæstninger, der var Tale om i sin Tid — kæmpede imod Højres Befæstningsforslag, var Tiderne noget anderledes end nu. Vi have et Hus ved Alfarvej — have vi sunget og kunne endnu synge, men hvad vi tillige sang den Gang: „Paa trende Sider har vi Fred — bag Havets blanke Gærde“, det kunne vi ikke længer synge nu, nu maa vi vogte vort Land trindt omkring, for nu kunne vi ikke vente en Fjende, som ikke er os overlegen til Søs. Det maa vi tage Hensyn til og indrette vort Forsvarsvæsen derefter.

At de Fortrækker, der ere foreslaaede af den højtærede Regering, møde saa megen Modstand, kan jeg ikke forstaa. Den Københavns Befæstning, som vi den Gang kæmpede om, var en Befæstning, hvortil der vilde medgaa omtrent 100 Mill. Kr.,

og det var over Folkets Evne. Desuden kunde den bidrage til, at Magthaverne fik Lyst til at prøve et saadant Vaaben, friste til, at det danske Folk kunde komme med ind i Stridigheder. Den her foreslaaede Fæstning skal efter den Stemning, der i alle Partier her i Landet og i den nuværende Regering er for kun at være vor Neutralitet, ikke friste os til at prøve vore store Vaaben. Vi have ikke Brug for en Fæstning, der kunde holde sig i Aarevis, men vi have Brug for Beskyttelsesmidler for vore Soldater, at de kunne samles og yde et Forsvar, og det er naturligt, at denne Beskyttelse, denne Sikring lægges paa de Steder, hvor Landet er mest udsat, og hvorhen ethvert tænkende Menneske vil sige, at Fjenden vil rette sine Angreb. Derfor mener jeg, at al den skræmmende Tale mod Københavns Befæstning, al den Tale om, at det er Højres Forslag, ikke har det mindste paa sig. Dersom vort Land skulde blive undertrykt, dersom det skulde blive erobret af en fremmed Magt, ville vi alle komme til at lide derunder, lige saavel Venstre som Højre. Derfor vil jeg være med til de Forsvarsforanstaltninger, som jeg anser for fornuftige og overkommelige for os.

Der tales saa meget om, at de sagkyndige ikke skulle raade. Nej, det er rigtigt, men vi have dog været enige om, at de skulde spørges til Raads. Vi Venstrevælgere have været meget utilfredse med, at skønt vi var blevne spurgt angaaende Københavns Befæstning, blev der hvad vi end svarede, intet Hensyn taget til det. Nu skulde vi ikke stille os paa samme Maade overfor de sagkyndige. Naar vi ville tage dem med paa Raad, skulle vi ogsaa lytte til deres Raad, selv om vi ikke ville sige, at de skulle være afgørende. Det har dog sin Betydning, at de Mænd, som have paataget sig Ansvaret ved at føre vor Hær, dersom den Ulykke skulde indtræffe, at vi blev indblandede i Stormagternes Leg, kunne forsvare for deres Samvittighed at føre Danmarks unge Sønner i Kampen.

Den højtærede Konseilspræsident og Forsvarsminister har under disse Dages Forhandlinger maattet høre adskilligt, fordi han har sagt, at han har forandret Standpunkt efter de Oplysninger, han har faaet, og det, han har set fra det Stæde, han nu staaer paa. Jeg takker ham, fordi han aabent og ærligt erkender det, tager Ansvaret paa sig og ikke er bange for den Folketale, der kan komme om, at han har forandret Anskuelse. Det er saa let at